

El problema principal era la gana. Havien allargat tant com havien pogut les llesques de pa amb mantega que els havien donat al refugi. Ara pertanyien al passat. Havien de buscar una altra cosa.

—Ens morirem de fam —es lamentava en Henri—. Com gossos, sense ni tan sols un maleït os per rosegat...

En Phil es trobava una mica millor. Continuava sense sentir la cama, però com a mínim es comportava amb més decència.

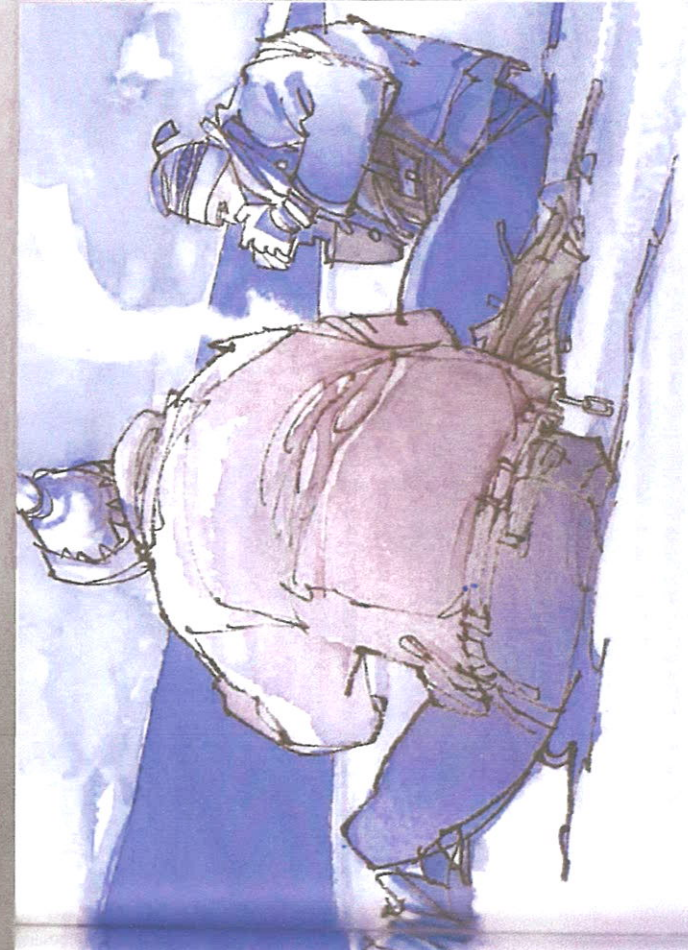
—Per què no provem de trobar baies? —proposà, molt seriós.

Els altres no contestaren. Ja feia dos dies que estaven tan debils que ni tan sols no podien arrossegar-se fins als arbres per refer la provisió de combustible.

La idea va ser d'en Henri. Una nit despertà en Georges i li parlà llargament a cau d'orella. En Georges s'esglaia.

—Oh, no! Com t'ha pogut passar pel cap...!

En Henri s'irrità.

—I per què no? Per què no m'havia de passar pel cap? T'ho prohibeixen els teus principis morals? O és que potser t'estimes més morir sense lluitar? I què té de dolent, eh? Diques... S'ha perdut, tu ho saps tan bé com jo. Podríem fer-ho a sorts, però ja que ell no la sent, tant per tant... millor agafar la seva.

—I si notés alguna cosa?

—No t'hi encaparris. Tu deixa'm fer a mi.

En Henri s'acostà arrossegant-se fins a en Phil, que dormia. Amb molt de compte, desembolicà la manta, li arremangà els pantalons i li pessigà el tou glaçat de la cama. Com que en Phil no es va moure, en Henri obrí la seva navalla d'explorador de sis fulles. En Georges va aclucar els ulls. Quan els tornà a obrir, en Henri sostenia una bona rodanxa del panxell amb la seva mà esquerra. Amb la dreta, netejava la navalla, la tancava i la retornava a la butxaca. Una vegada col·locats els pantalons i la manta al seu lloc, en Henri tornà al costat d'en Georges sospesant el tall de carn.